

Sygn. akt I CNP 148/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie ze skargi A. R. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Opolu,
z dnia 27 lipca 2020 r., sygn. akt II Ca 1495/19,
wydanego w sprawie z powództwa H. W.
przeciwko A. R.
o zachówek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2022 r.,

1. **odrzuca skargę;**
2. **zasądza od skarżącego na rzecz powódki kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą pozwanego A. R. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z 27 lipca 2020 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części; 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich

uzasadnienie; 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny; 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy; 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi; 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że każde z wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14, niepubl.).

Skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na wskazaniu – w formie wyodrębnionego wyводу zawartego w skardze – jej postaci i rozmiaru, czasu jej powstania, związku przyczynowego między wystąpieniem uszczerbku w wydaniu wyroku objętego skargą o stwierdzenie, a także powołanie faktów i dowodów uprawdopodobniających twierdzenia o szkodzie. Nie jest spełnieniem tego wymagania odwołanie się do szkody niesprecyzowanej kwotowo, hipotetycznej bądź też mogącej powstać w przyszłości. Skarżący nie zrealizował tak rozumianego obowiązku. Skarżący na stronie 3 skargi wskazał cyt. „Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody nastąpi w końcowej części skargi”, jednakże w jej uzasadnieniu nie zawarł wyводу odnoszącego się do tego wymagania konstrukcyjnego. W uzasadnieniu skargi stwierdził jedynie, że uchybienia, których dopuścił się sąd, doprowadziły do zasądzenia od niego na rzecz powódki kwoty 37 500 zł tytułem zachowku. Podkreślić należy, że fakt przegrania procesu nie jest równoznaczny z wyrządzeniem skarżącemu szkody, o której mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że pasywa w majątku skarżącego wynikające z tytułu wykonawczego,

tj. tytułu egzekucyjnego, którym jest zaskarżony wyrok, zaopatrzony w klauzulę wykonalności, nie stanowią szkody uzasadniającej odpowiedzialność państwa, taka szkoda powstanie bowiem dopiero po wykonaniu tytułu, czyli w momencie zmniejszenia majątku skarżącego o kwotę objętą tytułem wykonawczym. (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10; z 31 stycznia 2019 r., II CNP 66/18; z 16 lipca 2021 r., IV CNP 8/21).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[as]